

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

X

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Mazůrkem,
sídlem Šmeralova 272/22, 170 00 Praha 7

proti

žalovanému:

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
sídlem Karmelitská 529/5, 118 12 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 21. 12. 2022,
č. j. MSMT-28165/2022-3

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým ministr školství, mládeže a tělovýchovy dle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu zamítl rozklad proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 22. 8. 2022, č. j. MSMT-29525/2021-22, kterým byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 30. 9. 2021 o posouzení postavení studia v zahraničním bakalářském studijním programu „*Bachelor of Arts (Hons)*“ uskutečňovaného na zahraniční vzdělávací instituci s názvem: „*EU Business School Munich GmbH*“ se sídlem ve městě Mnichov, ve Spolkové republice Německo (dále také jen „EU Business School“), na roveň studia uskutečňovaného na vysokých školách v České republice, jako soustavné přípravy na budoucí povolání pro zákonné účely státní sociální podpory, důchodového pojištění, zdravotního pojištění a pro účely daňové.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce v podané žalobě uvádí, že považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné, nicotné a zmatečné.
3. Žalobce namítá, že se žalovaný dopustil chyby ve výkladu práva, když své rozhodnutí založil (stejně jako MŠMT v I. stupni) na tom, že se obrátil s žádostí na středisko ENIC-NARIC na území Spolkové republiky Německo (dále jen „SRN“) s dotazem, zda instituce, na které žalobce studuje (EU Business School) je podle právního řádu SRN považována za vysokou školu. Z odpovědi ENIC-NARIC vyplývá, že zmíněná vzdělávací instituce vysokou školou není. Dle názoru žalobce měl dotaz správně znít, zda studijní program, který žalobce studuje (program Bachelor of Arts) jako součást vysokoškolského studijního programu University of Derby, jenž je provozován prostřednictvím instituce EU Business School, je považován za vysokoškolský studijní program ve smyslu platného právního řádu SRN.
4. Žalobce vysvětluje, že v případě řádného absolvování studia obdrží diplom od instituce University of Derby, která představuje v rámci databáze Stálé konference ministrů školství a kultury Spolkové republiky Německo *anabin* instituci se statusem H+, který znamená, že je instituce považována za vyšší vzdělávací instituci. Dodává, že výuka se provádí na půdě EU Business School, avšak výhradně v rámci gesce a pod odpovědností University of Derby. Doplňuje, že ve smyslu platné legislativy na území Svobodného státu Bavorsko je žalobce studentem studijního programu University of Derby.
5. Žalobce konstatuje, že odpověď od ENIC-NARIC nekonstatuje žádné informace, které by byly k výše uvedenému stavu protichůdné, a shrnuje, že studuje řádně akreditovaný a uznaný vysokoškolský studijní program.
6. Dle žalobce správní orgány obou stupňů hodnotí právní řád cizího státu svévolně a dle svého uvážení, aniž by k tomu existovalo jakékoliv vyjádření nebo dobrozdání ze strany státních orgánů SRN. Žalobce má za to, že správní orgány hodnotily pravomoci a kompetence Ministerstva pro Vědu a Umění státu Bavorsko (dále jen „MVUsB“), resp. hodnotily, jak konkrétní orgány SRN smí nebo nesmí rozhodovat o oblasti kvalifikace týkající se vysokoškolského vzdělávání na území SRN.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

7. Žalobce má za to, že skutečnost, že správní orgán I. stupně odmítl přihlídnout k existenci a obsahu rozhodnutí MVUsB ze dne 12. 11. 2019, týkající se EU Business School, a to s ohledem na program University of Derby, jakožto individuálního nebo normativního správního aktu, vydaného orgánem SRN, je vážným pochybením. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak dle názoru žalobce vychází z nesprávného skutkového zjištění a obsahuje nesprávné právní posouzení, když správní orgán fakticky vykládá cizí veřejné právo, aniž by k tomu měl bližší
- podklady, návody nebo instrukce ze strany orgánů SRN. Tento způsob výkladu práva dle názoru žalobce představuje zásah do právního řádu cizího státu v rozsahu veřejného práva, když tento výklad práva podléhá suverénní vůli cizího státu, a pro žalobce byl tímto výkladem postižen na svých právech garantovaných ústavním řádem ČR, zejména v rozsahu svých práv garantovaných Listinou základních práv a svobod ČR (dále jen „LZPS“).
8. Žalobce poukazuje na pochybení správního orgánu I. stupně, který poté, co byl žalobce upozorněn na rozhodnutí MVUsB, se neobrátil na MVUsB nebo na jiný orgán SRN se žádostí o bližší výklad veřejného práva SRN v tomto ohledu s dotazem, zda je žalobce považován na území SRN za studenta řádného akreditovaného vysokoškolského programu. Uvádí, že správnímu orgánu I. stupně předložil kromě výňatku z tohoto rozhodnutí také obsah e-mailu od advokáta EU Business School ze dne 1. 4. 2022 adresovaného právnímu zástupci žalobce, kde tento advokát vysvětluje status a postavení EU Business School.
9. Žalobce dodává, že žalovaný jako odvolací orgán měl vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně napravit a odstranit nebo napravit nezákonnost tohoto rozhodnutí, což neučinil. Žalobce odmítá závěry, že by zjišťování relevantních skutečností narazilo na hranici zjišťovací činnosti stanovenou rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2020, sp. zn. 2 Azs 51/2020, protože toto rozhodnutí se týká jiné problematiky.
10. Dle žalobce se správní orgány obou stupňů dopustily nesprávného výkladu relevantních právních norem, pokud v souvislosti s posouzením postavení studia v zahraničí na předmětném oboru posuzovaly jako rozhodnou otázku, zda EU Business School je vysokou školou nebo nikoliv, místo toho, aby bylo posuzováno, zda studijní program, který žalobce studuje, je řádným a akreditovaným vysokoškolským studijním programem nebo ne. Žalobce má totiž za to, že nikde není stanovena podmínka, že by žalobce musel být zapsán jako student u konkrétní instituce, která je licencovanou vysokou školou.
11. Žalobce též namítá nesprávnou aplikaci dotčených právních norem *in concreto*. Odkazuje na § 12 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o SSP“) a dále na § 45 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon o VŠ“), a uvádí, že jeho studijní program plně odpovídá kritérium v § 45 zákona o VŠ, a proto není jasné, proč by jeho studium nemohlo být považováno za řádně vysokoškolské studium podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o SSP. Žalobce má za to, že žádné zákonné ustanovení nedává správnímu orgánu pravomoc neuznat studium účastníka řízení jako řádné studium na vysokoškolském programu bakalářského stupně, a použitý výklad správních orgánů považuje za lichý. Obdobně argumentuje v souvislosti s § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).
12. Žalobce má za to, že žalovaným aplikované správní uvážení, nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž žalovaný tuto vadu neodstranil. Rozhodnutí obou stupňů proto žalobce považuje za nezákonné.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

13. Žalobce dále tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je zatíženo vadou absolutně restriktivního výkladu a náhledu na věc a má tak diskriminační povahu ve vztahu ke zvolenému modelu a typu studia, který žalobce zvolil. Žalobce cituje část napadeného rozhodnutí a má za to, že žalovaný nemá pro své rozhodnutí žádný zákonný podklad, když ke svému postoji dochází toliko na základě toho, že neuznává žádnou jinou formu nebo model vysokoškolského studia než konzervativní model denního studia, maximálně dálkového studia.
14. Závěrem žalobce namítá, že postup a výklad správních orgánů obou stupňů porušuje jeho základní práva a svobody, jež jsou garantovány ústavním řádem ČR. Má za to, že správní orgány zasáhly do práv žalobce stanovených v čl. 2 odst. 3 LZPS a také do jeho práv účastníka řízení podle čl. 26 odst. 1 a čl. 29 odst. 2 LZPS, neboť správní orgán I. stupně bez zákonného podkladu určuje, že model studijního programu účastníka řízení nelze uznat jako vysokoškolský program bakalářského stupně, a to s dopadem na ekonomiku rodiny účastníka řízení a na jeho možnost dokončení studia. Tento výklad převzal také žalovaný. Tím došlo dle názoru žalobce k zásahu do jeho práva připravovat se na své povolání a do práva na pomoc při přípravě na povolání.
15. Žalovaný se dále dle tvrzení žalobce dopustil také zásahu do práva na vzdělání dle článku 2 dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. Žalobce dále uvádí, že došlo k porušení čl. 14 Listiny základních práv EU, kde je garantováno právo na vzdělání. Napadené rozhodnutí je dle jeho názoru v rozporu s uvedenými normami a je tak protiústavní.
16. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.
17. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě shrnuje stav projednávané věci a uvádí, že dle jeho názoru žaloba není důvodná.
18. Žalovaný odmítá námitku týkající se tvrzené nesprávnosti napadeného rozhodnutí, která má spočívat zejména v nesprávné formulaci dotazu adresovaného ENIC. Dle názoru žalovaného jazykový výklad § 12 odst. 1 písm. c) zákona o SSP a § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění vede k závěru, že pro účely posouzení postavení studia v zahraničním studijním programu uskutečňovaného na zahraniční vzdělávací instituci na roveň studia uskutečňovaného na vysokých školách v České republice, jako soustavné přípravy na budoucí povolání pro zákonné účely státní sociální podpory, důchodového pojištění, zdravotního pojištění a pro účely daňové, je třeba, aby se takové studium uskutečňovalo na zahraniční vzdělávací instituci, které je dle zahraničního právního řádu považována za střední nebo vysokou školu.
19. Žalovaný proto nejprve zkoumal, zda lze studium na zahraniční vzdělávací instituci pokládat za studium na vysoké škole v cizině. Až v případě, že by toto kritérium bylo splněno, přistoupil by žalovaný k posouzení, zda je studium na této zahraniční vzdělávací instituci postaveno na roveň studiu bakalářského studijního programu akreditovaného a uskutečňovaného vysokou školou podle zákona o vysokých školách. V té souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 As 71/2022-44.
20. Žalovaný se domnívá, že dotaz adresovaný středisku ENIC byl správně formulován, neboť se týkal povahy zahraniční vzdělávací instituce, kterou žalobce jednoznačně identifikoval v žádosti. Žalovaný připomíná, že žalobce ve své žádosti v rubrice označené „název VŠ“ uvedl EU Business School. Pokud měl žalobce za to, že se jeho studijní program uskutečňuje

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

na University of Derby, měl a mohl tuto skutečnost tvrdit a prokázat při podání žádosti, což neučinil.

21. Za nedůvodné považuje žalovaný rovněž žalobcovy námitky týkající se údajného svévolného hodnocení cizího právního řádu žalovaným v předcházejícím řízení. K tomu uvádí, že byl povinen postupovat mimo jiné v souladu s Úmluvou o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu (dále jen „úmluva“), přičemž podle čl. IX.2 odst. 2 písm. a) této úmluvy středisko ENIC usnadňuje přístup ke směrodatným a přesným informacím o vysokoškolském systému a kvalifikacích země, v níž je umístěno.
22. Vysvětluje, že Svobodný stát Bavorsko nemá dle mezinárodního práva veřejného právní subjektivitu, proto nemůže být smluvní stranou úmluvy. Názor příslušných orgánů Svobodného státu Bavorsko, kterým úmluva nepřiznává pravomoc a působnost v oblasti kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu, proto nemůže být příliš podstatný, a to z hlediska úmluvy. Dodává, že ani netvrdil, že by názor orgánů Svobodného státu Bavorsko nemohl být relevantní z hlediska posouzení žádosti, avšak shledal, že vyjádření střediska ENIC má v daném případě vyšší důkazní sílu.
23. Žalovaný konstatuje, že žalobce v průběhu předcházejícího řízení nepředložil žádné rozhodnutí orgánů Svobodného státu Bavorsko, případně orgánů SRN. Žalovaný předložil pouze prostou kopii přílohy k emailu adresovanému právnímu zástupci, která není opatřena kvalifikovaným elektronickým podpisem. I z tohoto důvodu byla těmto důkazům po jejich pečlivém posouzení a v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů žalovaným přiznána nižší důkazní síla. Dodává, že napadené rozhodnutí nijak nehodnotí pravomoc a působnost jednotlivých orgánů SRN nebo Svobodného státu Bavorsko z hlediska německého práva, ale pouze uvádí, že MVUsB není orgánem, kterému by úmluva přiznávala pravomoc v evropském regionu, neboť tímto orgánem je středisko ENIC. Žalovaný doplňuje, že předložená příloha k e-mailu od MVUsB neprokazuje, že by žalobce byl studentem University of Derby.
24. Žalovaný nadále trvá na tom, že řízení o žádosti je ovládáno především iniciativou žadatele, nikoliv vyšetřovací povinností správního orgánu, a odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 8. 9. 2020, č. j. 2 Azs 51/2020-32, na jehož aplikaci trvá. Doplňuje, že žalobce požádal o to, aby se žalovaný obrátil s výše uvedeným dotazem na MVUsB až v průběhu řízení o rozkladu. Proto takový postup ani nebyl možný s ohledem na zásadu koncentrace řízení ve smyslu § 152 odst. 5 ve spojení s § 82 odst. 4 správního řádu.
25. Žalovaný nepokládá za důvodnou námitku týkající se žalobcem tvrzeného porušení čl. 2 odst. 2 LZPS a nesprávné aplikace právních norem. Žalovaný je přesvědčen, že předcházející řízení proběhlo zcela v souladu se zásadou legality ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu.
26. K žalobcem namítané diskriminační povaze napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že případné postavení studia žalobce na zahraniční vzdělávací instituci, která není vysokou školou, na roveň studia uskutečňovaného na vysokých školách v České republice by naopak mohlo vést k diskriminaci studentů tuzemských vysokých škol a také k narušení důležitého veřejného zájmu spočívajícího v efektivním a účelném vynakládání finančních prostředků z veřejných rozpočtů určených k úhradě výdajů dle zákona o státní sociální podpoře a dle zákona o důchodovém pojištění.
27. K namítanému zásahu do ústavně zaručených práv žalobce žalovaný uvádí, že v důsledku napadeného rozhodnutí nemůže bez dalšího dojít k zásahu do ústavně zaručeného práva dle

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

čl. 26 odst. 1 LZPS, neboť žalobce může bez zřetele na napadené rozhodnutí nadále uplatňovat právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu. V důsledku napadeného rozhodnutí žalobci není znemožněno nadále studovat na zahraniční vzdělávací instituci a připravovat se na jeho budoucí povolání. Tvrzený zásah do ústavně zaručeného práva dle čl. 29 odst. 2 LZPS je pak v případě žalobce zcela vyloučen, neboť toto ustanovení se vztahuje výlučně na osoby mladistvé a zdravotně postižené.

28. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

29. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
30. Při jednání konaném u zdejšího soudu dne 25. 9. 2023 žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a doplnil, že žádal o posouzení svého studia z důvodu svého posouzení jako nezaopatřeného dítěte. Pokud by o uznání studia žádal v rámci studijního programu po dokončení bakalářského titulu, nevznikl by problém, protože jeho titul je řádně uznatelný na území České republiky jako vysokoškolský titul. Německá spolková republika umožňuje na základě tohoto studia získat studentská víza a na území Bavorska jsou tito studenti považováni za řádné vysokoškolské studenty. Žalobce má za to, že MŠMT jeho žádost zamítlo z důvodu neuznávání zde nastaveného modelu studia, když uznává pouze interní studium nebo externí formu studia na vysoké škole, ale nic mezi tím. Tento model studia je přitom běžný a populární v západních zemích. Žalobce trvá na tom, že je řádným vysokoškolským studentem, a požaduje, aby bylo jeho studium v tomto smyslu za vysokoškolské uznáno, k čemuž dodává, že podstatné je, že studuje vysokoškolský program, který je zabezpečován institucí EU Business School.
31. Žalobce navrhl provedení důkazu výsledkem žalobce. Tento návrh soud zamítl pro nadbytečnost, protože pro posouzení věci postačuje obsah správního spisu a není třeba žádných dalších skutkových zjištění.
32. Žalovaný při jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě a nad jeho rámec uvedl, že odmítá, že by v nynějším řízení měla být posuzována otázka, jaký diplom obdrží žalobce po dokončení studia, protože tato otázka s posuzovanou věcí nikterak nesouvisí. Žalovaný také upozornil, že v žádném z rozhodnutí správních orgánů nebylo předesláno, že zahraniční titul bude uznán žalobci v České republice. Žalovaný podotýká, že žalobci nic nebrání podat novou žádost, ve které by však musel uvést, že žádá o posouzení studia uskutečňovaného na zahraniční vzdělávací instituci, tedy University of Derby, a v následném řízení tvrdit a prokázat, že na této zahraniční instituci skutečně studuje. Žalovaný pokládá žalobu za nedůvodnou a setrvává na názoru, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je povinen zkoumat nejdřív povahu zahraniční vzdělávací instituce a až poté povahu studijního programu.
33. Podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o SSP, *za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání se považuje studium na středních nebo vysokých školách v cizině, pokud podle rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice; výjimky podle písmene a) bodů 1 a 2 platí obdobně.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

34. Podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, *za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání se pro účely tohoto zákona považuje studium na středních a vysokých školách v České republice, s výjimkou dálkového, distančního, večerního a kombinovaného studia, je-li dítě v době takového studia výdělečně činné alespoň v rozsahu uvedeném v § 27 nebo pobírá-li podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, a studia za trvání služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů nebo vojáků z povolání; za studium na středních a vysokých školách v České republice se považuje také*
- *1. studium na středních a vysokých školách v cizině, pokud je podle rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy pro účely důchodového pojištění postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice,*
 - *2. studium na zahraničních vysokých školách, uskutečňované na území České republiky, pokud je podle rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy pro účely důchodového pojištění postaveno na roveň studia na vysokých školách v České republice; zahraniční vysokou školou se pro účely tohoto zákona rozumí právnická osoba ustavená podle právních předpisů cizího státu, která je v daném cizím státě, podle jehož právních předpisů byla ustavena (dále jen "domovský stát"), součástí vysokoškolského vzdělávacího systému domovského státu a která v domovském státě poskytuje vzdělávání, jehož absolvováním se v domovském státě podle jeho právních předpisů získává vysokoškolské vzdělání,*
 - *3. studium ve vysokoškolském studijním programu zahraniční vysoké školy, uskutečňovaném na území České republiky tuzemskou právnickou osobou na základě její dohody s danou zahraniční vysokou školou, pokud je podle rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy pro účely důchodového pojištění postaveno na roveň studia na vysokých školách v České republice.*
35. Soud úvodem konstatuje, že relevantní právní úprava (tj. § 12 odst. 1 písm. c) zákona o SSP a § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění) je judikaturou správních soudů konstantně vykládána tak, že pro uznání studia na zahraniční vysoké škole musí být současně splněny dvě podmínky. Zaprvé se musí jednat o vysokou školu v cizině a zadruhé se musí jednat o studium rovnocenné s tuzemským vysokoškolským studiem, přičemž tyto podmínky musí být splněny kumulativně. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 As 71/2022-44, kde uvedl, že: „[...] *pro uznání studia na zahraniční vysoké škole na roveň studia na české vysoké škole musí být splněny dvě podmínky – a) musí se jednat o studium na vysoké škole v cizině a současně b) musí žalovaný posoudit a dospět k závěru, že takové studium je skutečně postaveno na roveň studia na vysokých školách v ČR.*“ Z uvedeného je zřejmé, že není-li splněna byť jen jedna z vyjmenovaných podmínek, nelze žádosti vyhovět.
36. V posuzované věci byl předmět řízení před správním orgánem prvního stupně vymezen žádostí žalobce tak, že se má posuzovat studium a charakter vzdělávací instituce označené jako *EU Business School Munich GmbH* (uvedeno v kolonce žádosti „Název VŠ“). Žalobce dále v žádosti uvedl název studia *Bachelor of Arts (Hons)*.
37. S ohledem na to, jak žalobce formuloval svou žádost, nezbyvalo žalovanému než se zabývat charakterem žalobcem uvedené instituce, tedy zjišťovat, zda se jedná o vysokou školu v cizině. Žalovaný k zjištění charakteru této instituce učinil dotaz na ENIC-NARIC. Soud vysvětluje, že ENIC je evropská síť národních informačních středisek zabývajících se akademickou mobilitou a uznáváním vysokoškolského vzdělání a kvalifikací. NARIC je

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

národní informační středisko pro ekvivalenci zahraničních dokladů o vzdělání a kvalifikacích. K postavení instituce ENIC se vyjádřil také Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 18. 11. 2021, č. j. 8 As 193/2019-93, uvedl, že: „[...] lze seznat, že ENIC je instituce, která je oprávněná a způsobilá k vyjadřování se k otázkám uznávání vzdělávání, resp. je schopna správním orgánům dodat potřebné informace sloužícím k rozhodnutí o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání.“. Soud doplňuje, že instituce ENIC a její pravomoc vyvěrá z čl. VIII a čl. X Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu, č. 165, přijaté v Lisabonu dne 11. dubna 1997 (tzv. Lisabonská úmluva).

38. Žalovaný se na ENIC obrátil s dotazem, zda je žalobcem v žádosti uvedená zahraniční instituce akreditovanou vysokou školou a zda poskytuje akreditované studijní programy (a jaký typ). Ze zaslané odpovědi střediska ENIC-NARIC vyplývá, že předmětná zahraniční vzdělávací instituce je soukromý poskytovatel vzdělávání s několika pobočkami (Barcelona, Ženeva, Montreux, Mnichov), který nemá v Německu status instituce vysokoškolského vzdělávání. Nabízí studijní programy ve spolupráci s několika vysokoškolskými institucemi ve Spojeném království a Španělsku, přičemž tituly udělují partnerské univerzity, což znamená, že v tomto případě by byl po úspěšném ukončení studijního programu udělen britský bakalářský titul. Z odpovědi střediska ENIC-NARIC tedy jednoznačně vyplývá, že žalobcem označená zahraniční vzdělávací instituce vysokou školou není.
39. Pokud žalobce namítá, že se měl správní orgán na ENIC obrátit s dotazem, zda studijní program, který žalobce studuje, je považován za vysokoškolský studijní program ve smyslu platného právního řádu SRN, pak lze s ohledem na shora uvedené podmínky uznání zahraničního vzdělávání uzavřít, že správní orgány postupovaly správně, protože jedna z kumulativních podmínek pro uznání zahraničního vzdělávání je, aby toto bylo uskutečňováno na vysoké škole. Pokud z odpovědi instituce ENIC vyplynulo, že instituce žalobcem uvedená v žádosti vysokou školou není, pak neměl správní orgán důvod zabývat se povahou studijního programu. Nadto soud podotýká, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a neprokázal, že studuje na vysoké škole. Sám v podané žádosti jako vysokou školu označil instituci *EU Business School Munich GmbH*, nikoliv *University of Derby*. Správní orgány proto neměly důvod zabývat se povahou jiné než žalobcem označené zahraniční vzdělávací instituce.
40. V té souvislosti lze také odmítnout námitku žalobce spočívající v tom, že správní orgány hodnotí právní řád cizího státu svévolně. Soud zde konstatuje, že správní orgány v projednávané věci právní řád cizího státu nikterak a v žádné fázi řízení nehodnotily. Naopak orgány postupovaly správně, když se v souladu s Lisabonskou úmluvou obrátily na instituci ENIC s dotazem na povahu zahraniční vzdělávací organizace a z odpovědi této instituce vycházely. Samy tedy nijak právní řád ani podmínky pro zahraniční vzdělávací instituce v SRN nehodnotily.
41. Ze stejných důvodů soud shledal nedůvodnou také námitku žalobce, že správní orgán I. stupně pochybil, když se neobrátil na MVUŠB nebo jiný orgán SRN se žádostí o bližší výklad veřejného práva SRN a s dotazem, zda je žalobce na území SRN považován za studenta řádného akreditovaného vysokoškolského programu. I kdyby tak správní orgán I. stupně učinil, odpověď na takto formulovaný dotaz by v projednávané věci nebyla nikterak relevantní, neboť, jak již soud vysvětlil výše, se musely správní orgány zabývat povahou zahraniční vzdělávací instituce, nikoliv izolovaně povahou studijního programu, resp. tím,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

zda je žalobce v SRN považován za vysokoškolského studenta, protože tato informace by v projednávané věci nic nezměnila.

42. Soud také konstatuje, že z žalobcem předložených dokumentů (např. e-mailová komunikace zástupce žalobce s EU Business School a certifikát potvrzující žalobcovo studium na EU Business School) nevyplývá, že by studoval na vysoké škole, když všechny tyto dokumenty směřují k prokázání trvání studia žalobce na EU Business School. S ohledem na to, že tato instituce vysokou školou není, jak je vysvětleno výše, nevyplývají z těchto dokumentů žádné pro řízení relevantní informace, jak správní orgány ve svých rozhodnutích správně posoudily.
43. Pokud tedy jde o hodnocení provedených důkazů správními orgány, soud uzavírá, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn řádně a v souladu se zákonnými požadavky (§ 3 správního řádu), a lze jednoznačně uzavřít, že žalobcem označená zahraniční vzdělávací instituce *EU Business School Munich GmbH* vysokou školou není. Za těchto okolností pak postrádá smysl zabývat se argumentací druhou podmínkou, tedy zda se jedná o rovnocenný studijní program s tuzemským.
44. Závěrem soud odmítá také argumentaci žalobce spočívající v diskriminační povaze napadeného rozhodnutí, protože žalovaný nehodnotil formu žalobcova studia, ale pouze se v mezích žalobcovy žádosti zabýval povahou zahraniční vzdělávací instituce, na které žalobce studuje a kterou sám označil. Na takovém postupu nelze shledat nic diskriminačního, protože takový postup vychází z potřeby naplnění zákonných podmínek, a byl také opakovaně uznán judikaturou za správný.
45. Shodně lze zcela odmítnout také žalobní námitku spočívající v porušení žalobcových základních práv a svobod, a to konkrétně ve smyslu čl. 26 odst. 1 a 29 odst. 2 LZPS. V projednávané věci nemohlo dojít k zásahu do práva žalobce na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, protože žalobci nebylo nikterak zabráněno ve studiu, ani ve svobodné volbě studia a v přípravě na budoucí povolání. Navzdory tomu, že žalobcovo studium nebylo správními orgány uznáno za rovnocenné s vysokoškolským studiem na vysokých školách v České republice, žalobci toto rozhodnutí nebrání v dalším studiu a dokonce mu ani nebrání v tom, aby žádost o uznání zahraničního studia podal znovu a v řízení tvrdil a prokázal, že je studentem vysoké školy.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.